

13.06.2002
K-18/02-110.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od sudaca Dragana Poljaka, kao predsjednika vijeća i Nikole Sajtera, kao člana vijeća, te sudaca porotnika Milana Balaša, Ivica Tota i Paule Bertić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Draženke Miljuš, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. MILOŠA LONČARA, JMBG 0803960300519, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. i 2. OKZ RH, po optužnici Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku od 19. veljače 2002.g. br. K-DO-83/2001., nakon glavne i javne rasprave završene dana 12. lipnja 2001. godine (presuda je objavljena dana 14. lipnja 2002. godine), u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Osijeku Josipa Petrova, opt. Miloša Lončara i branitelja Stevana Doboša, odvjetnika iz Osijeka,

presudio je

opt. **MILOŠ LONČAR**, sin Steve Lončar i Mare Lončar, r. Nišević, r. 8. ožujka 1960.g. u Draškovcu, stanuje u Jagodnjaku, ul. B. Kidriča br. 30, Srbin, drž. RH, pismen, SSS, stolar, bio je zaposlen u privatnom poduzeću "Ornatus Zuber" iz Jagodnjaka, s plaćom od 2.500,00 kn, vlasnik kuće i 1 ha zemljišta, udovac, otac dvoje maloljetne djece u dobi od 16 i 11 godina, vojsku služio u bivšoj JNA 1980/81.g. u Vukovaru i Zagrebu, vodi se u VE Ureda za obranu B. Manastir, neosuđivan, ne vodi se drugi kazneni postupak.

kriv je

što je:

u vremenskom razdoblju od točno neutvrđenog dana u mjesecu rujnu 1991. godine do točno neutvrđenog dana početkom mjeseca svibnja 1992. godine, u privremeno okupiranoj Baranji, tijekom oružanog napada na Republiku Hrvatsku od strane tzv. JNA i pridruženih joj tzv. Teritorijalne obrane Istočne Slavonije i Baranje i drugih paravojnih formacija, stupivši u tzv. Teritorijalnu obranu Istočne Slavonije i Baranje, kao pripadnik topničke postrojbe u kojoj se nalazilo 7 topova ZIS call. 76 mm i 4 topa "B-1", call. 76 mm, u zajedničkom djelovanju s drugim takvim postrojbama, s paljbenog položaja u blizini Darde, protivno odredbama čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i odredbama čl. 13. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemedunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), postupajući po naredbama "komande - štaba", u više navrata izdavao operativne zapovjedi da se s navedenog položaja otvara topnička vatra, iako je mogao znati da se ove odnose na napad na naselje, uslijed čega je u

gradu Osijeku i prigradskim naseljima Josipovcu i Višnjevcu, u stambenim zgradama, na javnim površinama i radnim prostorijama smrtno stradao velik broj civila, velik broj civila je teško tjelesno ozlijeđen, a došlo je i do uništenja i oštećenja većeg broja stambenih, gospodarstvenih, prosvjetnih, kulturnih, vjerskih i infrastrukturnih objekata, te je počinjena materijalna šteta velikih razmjera.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na naselje, kojega je posljedica smrt i teško tjelesno ozljeđivanje ljudi i uništavanje imovine u velikim razmjerima,

čime je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH,

pa se temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH

o s u d u j e

na KAZNU ZATVORA u trajanju od 10 (deset) godina.

Opt. MILOŠU LONČARU, temeljem čl. 45. OKZ RH, vrijeme provedeno u pritvoru od 20. rujna 2001. godine pa nadalje uračunava se u izrečenu KAZNU ZATVORA.

Opt. MILOŠ LONČAR, temeljem čl. 122. st. 4. ZKP djelomično se oslobađa dužnosti da nadoknadi troškove kaznenog postupka, pa je, temeljem čl. 122. st. 1. u svezi s čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. ZKP dužan platiti za svjedoke 100,00 kn, za vještaka 300,00 kn i paušalnu svotu u iznosu od 500,00 kn.

Temeljem čl. 124. st. 1. ZKP nagrada i nužni izdaci postavljenog branitelja isplatit će se iz proračunskih sredstava suda.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, u uvodu navedenom optužnicom (djelomično izmijenjenom na ročištu za glavnu raspravu od 12. lipnja 2002. godine) optužilo je Miloša Lončara iz Jagodnjaka zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. i 2. OKZ RH.

U smislu odredbe čl. 320. st. 3. ZKP opt. Miloš Lončar se izjasnio da se ne smatra krivim.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi ispitivanjem svjedoka Dušana Hidošanina, Siniše Salaja, Željka Vračića, Zlatka Sliška, Pere Serdara, Slavka Pendića, Danila Dimića, Anđelka Vidovića, Gorana Stojanovića, Dušana Budimirovića, Nade Peranić, Kate Štrbac i Miroslava Štargla, ispitivanjem vještaka za topništvo Mirka Štrka, čitanjem izvješća o uhićenju i privođenju od 20. rujna 2001.g. (listovi 19-21 spisa), potvrde

o imovnom stanju na ime Miloš Lončar od 27. rujna 2001. godine (list 42 spisa), izvješća Ureda za obranu Beli Manastir od 2. svibnja 2002.g. (list 1226) i izvataka iz kaznene evidencije na ime Miloš Lončar od 28. rujna 2001.g. (list 43 spisa), te usmenim izlaganjem predsjednika vijeća "popisa poginulih osoba" (listovi 65-88 spisa), "završnog izvješća o popisu i procjeni ratnih šteta na području osječko-baranjske županije" (listovi 90-119 spisa) i "zapisnika sekcije" (listovi 171-1147 spisa).

Vjerodostojnost, sadržajna istinitost, isprava koje su pročitane, odnosno koje su ukratko usmeno izložene, nije dovedena u sumnju (stranke na ove nisu imale primjedbi). Iz onog što su iskazali svjedoci Slavko Pendić, Danilo Dimić, Dušan Budimirović, Nada Peranić i Kata Štrbac proizlazi, da su iskazivali o činjenicama koje ili nisu sporne, ili nisu važne u ovom postupku (zbog čega nije ni ocijenjivana vjerodostojnost istih).

Opt. Miloš Lončar poriče počinjenje kaznenog djela za koje je optužen. Iznoseći svoju obranu navodi da od 1970. godine živi u Jagodnjaku, u Baranji, i negdje početkom mjeseca rujna 1991. godine dobio je pismeni poziv da se javi u zgradu trikotaže "Sutjeska" u Belom Manastiru. Javio se po navedenom pozivu pa je dobio naoružanje, automatsku pušku i uniformu. Kao pripadnik Teritorijalne obrane javio se u dvorac u Dardi, gdje je od njemu nadređenog Bogunovića raspoređen na održavanje topova na položaju. Izgradnju zaklona i istovar granata u glavnom skladištu. Bogunović mu je tada rekao da trebaju doći neki ljudi kojima će on (opt. Lončar) biti nadređen. Upućen je na obuku (u mjesto Karanac) za navedene poslove, s tim da je ova uključila i inženjerske poslove (npr. izgradnju bunkera od I do III stupnja). Nakon završene obuke, koja je trajala tri do četiri dana, vratio se u dvorac u Dardi, a u međuvremenu je dobio i 12 ljudi, a sve su to bili Baranjski, teritorijalci, kojima je on bio nadređen. Kao zapovjednik pozadinskog voda, a koji je imao dužnosti od održavanja topova do inženjerskih radova (sve pozadinske poslove osim intendantskih-kuhinje).

Kada je došao na položaj, onda je vidio da dva topa nisu ispravna, da su u kvaru, a ni položaj nije bio ureden. Njemu nadređeni Gajo Vidović mu je rekao da se topovi poprave i položaj uredi, što je on i izvršio, a inače je po struci bravar i stolar. Dakle, ono što je on radio bilo je održavanje oruđa, uređivanje položaja i drugi tehnički poslovi. U samom početku, kada je došao na položaj kod mjesta Darda bilo je četiri topa B1 i šest ili sedam topova ZIS, a komandir ove baterije bio je kapetan JNA Bolić.

Negdje u mjesecu veljači ili ožujku 1992. godine, u jednom slučaju poljski telefon je bio iznešen iz bunkera i nalazio se na položaju, pored jednog od topova, pa je u tom trenutku došao poziv s tog telefona iz komande u dvorcu u Dardi, pa se na taj poziv javio jedan od vojnika. S obzirom da je u džepu imao notes, u ovaj je upisao koordinate koje mu je rekao vojnik koji je preko navedenog poljskog telefona razgovarao s komandom. Papir s koordinatama dao je glavnom dežurnom, koji je bio komandir odjeljenja, nakon čega je borbeno djelovano iz dva topa SIZ, iz svakog topa su ispaljene dvije granate. Bio je još jedan takav isti slučaj, ali tada nije došlo do borbenog djelovanja, barem ne u vrijeme dok se on nalazio na položaju. Nakon Nove godine, tj. od početka 1992. godine rijetko je dolazio na navedeni položaj, jer su topovi manje borbeno djelovali, a bilo je i manje rezervnih dijelova za popravak topova, tako da se smanjila potreba da dolazi na položaj.

Kod svoje kuće je povremeno gledao televiziju i bila su mu poznata stradanja u Osijeku, tj. da se borbeno djelovalo po Osijeku, što je on osobno osuđivao u razgovorima s vojnicima i njegovim sumještanima iz Jagodnjaka, smatrajući da nema smisla da stradavaju nedužni ljudi, civili. Također je osobno smatrao da dojave njihovih informatora da u samom gradu Osijeku hrvatska vojska ima neke položaje, zapravo njihovim zapovjednicima samo služe kao izgovor da mogu borbeno djelovati po samom gradu.

Kao notorno (općepoznato) je utvrđeno da je, u inkriminiranom vremenskom razdoblju (od točno neutvrđenog dana u mjesecu rujnu 1991. godine do točno neutvrđenog dana početkom mjeseca svibnja 1992. godine) trajao oružani napad (agresija) tzv. JNA i pridružene joj tzv. teritorijalne obrane Istočne Slavonije i Baranje te drugih srpskih paravojnih formacija na Republiku Hrvatsku, a onda i oružani sukob između spomenutih postrojbi i postrojbi (oružanih snaga) Republike Hrvatske (Zborna narodne garde, odnosno kasnije Hrvatske vojske i redarstvenih vlasti RH).

Nije sporno, glede objektivnih činjenica, a ove proizlaze iz izvedenih dokaza (iskazi svjedoka Dušana Hidošanina, Siniše Salaja, Željka Vračića, Zlatka Sliška, Pere Serdara, "popis poginulih osoba" i "završno izvješće o popisu i procjeni ratnih šteta na području osječko-baranjske županije", "zapisnici sekcije"), da je opt. Miloš Lončar, stupivši u tzv. teritorijalne obrane Istočne Slavonije i Baranje, u inkriminiranom razdoblju, pripadao točničkoj postrojbi (bateriji), u kojoj se nalazilo 7 topova ZIS call. 76 mm i 4 topa B1 call 76 mm. Navedena baterija, s borbenog položaja u blizini Darde, u Baranji, zajedno s drugim topničkim postrojbama na području Baranje, borbeno je djelovala, otvarala vatru, (i) po gradu Osijeku i prigradskim naseljima Višnjevac, Josipovac. Kao posljedica ovakvog borbenog djelovanja smrtno su stradali brojni civili, velik broj ih je tjelesno ozlijeđen, a dok su se nalazili u stambenim zgradama, javnim površinama i radnim prostorijama, a došlo je i do uništenja i oštećenja većeg broja stambenih, gospodarskih, prosvjetnih, kulturnih, vjerskih i infrastrukturnih objekata, te počinjena materijalna šteta velikih razmjera.

Iz iskaza svjedoka Dušana Hidošanina, Siniše Salaja, Željka Vračića, Zlatka Sliška, Pere Serdara, Anđelka Vidovića i Gorana Stojanovića proizlazi da je u sklopu navedene točničke postrojbe od 7 topova ZIS i 4 topa B1 postojao tzv. tehnički vod, kojim je zapovjedao opt. Miloš Lončar. Zadaće ovog tehničkog voda su bile održavanje navedenog oruđa, ukapanje oruđa, uređenje položaja i sl. Osim što je izvršavao navedene (tehničke) zadaće, opt. Miloš Lončar je, u slučajevima kada je bio dežurni na položaju, postupao tako da bi preko poljskog telefona preuzeo zapovjed s elementima gađanja (tzv. koordinate), broju oruđa koje će djelovati te o broju granata koje će se ispaliti iz pojedinog oruđa. Ovako primljenu zapovjed, a koja je dolazila iz višeg zapovjedništva ("komande-štaba") smještenog u dvorcu, u Dardi, opt. Miloš Lončar je zapisivao, a onda zapisano predavao "komandirima odjeljenja" (svaka posada topa imala je "komandira odjeljenja"), a onda je ovaj ("komandir odjeljenja"), na temelju primljenog (sada zapravo zapovjedi opt. Miloša Lončara), izdavao zapovjed posadama topova, koji su je izvršavali otvaranjem vatre.

Iskazi imenovanih svjedoka, glede navedenih činjenica, ocijenjeni su kao vjerodostojni, jer su se odnosili na činjenice koje su neposredno opažali (bili su u postrojbi kojoj je pripadao i opt. Miloš Lončar). Njihovi iskazi u bitnom su suglasni, okolnosni (sadrže detalje u opisu događanja, pa upravo ova detaljnost u njihovom iskazivanju, daje njihovim iskazima uvjerljivost). Nisu utvrđene činjenice iz kojih bi proizlazila zainteresiranost navedenih svjedoka za ishod ovog kaznenog postupka, a što upućuje na zaključak o objektivnosti, a time i istinitosti, njihovih iskaza. Na vjerodostojnost iskaza navedenih svjedoka, upućuje i ono, što je pored ostalog, iskazao opt. Miloš Lončar, iako je očito da ovaj pri tome pokušava umanjiti značaj učinjenog, da je u jednom slučaju: "...došao poziv s tog telefona iz komande u dvorcu i na taj poziv se javio jedan od vojnika, pa s obzirom da sam ja u džepu imao notes.... ja sam u taj notes upisao koordinate koje mi je rekao taj vojnik koji je razgovarao s komandom preko telefona. Taj papir s koordinatama ja sam dao glavnom dežurnom koji je bio komandir odjeljenja. I tom prilikom je borbeno djelovano iz dva topa ZIS i iz svakog topa su ispaljene dvije granate."

Iskazima navedenih svjedoka utvrđene su i činjenice, da su se računatelji nalazili u "komandi" (zapovjedništvu, koje se nalazilo u dvorcu u Dardi), jer su "koordinate" (elementi gađanja) dolazili upravo s navedenog mjesta, a da na borbenom položaju nije bilo zemljovida. Iz iskaza vještaka za topništvo Mirka Štrka (koji je prihvaćen, jer je dan po visoko stručnoj osobi, radi se o pukovniku hrvatske vojske za topništvo, a ni stranke na ovaj nisu imale primjedbi), proizlazi da u vrijeme topničkog djelovanja na paljbenom položaju, osim zapovjednika topničkog voda i poslužitelja, moraju biti i računatelji, koji izračunavaju elemente gađanja (tzv. koordinate), a da se na borbenom položaju treba raspolagati zemljovidom. Iz iskaza svj. Miroslava Štargla, pored ostalog, proizlazi da je gotovo svaka zgrada u Osijeku granatiranjem bila barem oštećena, a što znači da se napadalo s ciljem da se nanese što više štete i zastraši civilno stanovništvo (iskaz ovog svjedoka ocijenjen je kao vjerodostojan, jer nije bilo posebnih okolnosti koje bi dovele u sumnju objektivnost ovog svjedoka, a na to upućuju i činjenice koje su općepoznate).

Iz ovako utvrđenih činjenica, da su se računatelji nalazili u zgradi dvorca, u Dardi, a ne na paljbenom položaju, gdje su se trebali nalaziti, da se na paljbenom položaju nije raspolagalo zemljovidom (kartom) i da je gotovo svaka zgrada u Osijeku barem oštećena, onda kao zaključak proizlazi da se radilo o napadima na naselja bez izbora vojnog cilja.

Prema odredbama čl. 120. OKZ RH (temeljem čl. 3. KZ primjenjen je Zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja djela) modaliteti radnje počinjenja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva su napad na naselje, kojega je posljedica smrt, teška tjelesna ozljeda ili teško narušavanje zdravlja ljudi, te uništavanje u velikim razmjerima imovine, s tim da je navedeno učinjeno kršenjem pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije. Kazneno djelo čini i onaj tko izvrši napad i onaj koji ga naredi, zapovjedi, s tim da u slučaju da se radi o naređenju napada, za dovršenje djela nije potrebno da je napad i izvršen (dakle, za počinjenje djela dostatno je da se napad naredi).

Odredbama čl. 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 13. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), propisano je da u slučaju oružanog sukoba, civilno stanovništvo ne smije biti predmet napada, da su zabranjeni svi čini nasilja prema civilnom stanovništvu i građanskim osobama.

Iz navedenog proizlazi, da je opt. Miloš Lončar time što je kao pripadnik topničke postrojbe tzv. JNA i pridružene joj tzv. teritorijalne obrane Istočne Slavonije i Baranje (dakle, jedne od strana u oružanom sukobu), izdavao operativne naredbe (prenoseći naredbe glavnog zapovjedništva (tzv. komande-štaba), da se otvara topnička vatra na grad Osijek i prigradska naselja Josipovac i Višnjevac, posljedica čega je smrtno stradavanje i teško tjelesno ozljeđivanje velikog broja civila te uništenje i oštećenje većeg broja stambenih, gospodarskih, prosvjetnih, kulturnih, vjerskih i infrastrukturnih objekata i materijalna šteta velikih razmjera, ostvario obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Pri tome nije bitno to što opt. Miloš Lončar nije bio taj koji je određivao što će se napadati (nije određivao cilj napada), da se napadaju grad Osijek i navedena naselja (nije sporno da je to činjeno u glavnom zapovjedništvu, "komandi-štabu", koji je bilo smješten u dvorcu, u Dardi, a da opt. Miloš Lončar nije bio pripadnik "komande-štaba"). Bitno je to da je opt. Miloš Lončar i ovakve naredbe (da se topništvom napadaju grad Osijek i navedena prigradska naselja) prenosio na paljbenu liniju, da je dakle, izdavao operativne naredbe da se (i) ovakvi napadi izvrše. Postupajući na navedeni način,

prenoseći zapovjedi, odnosno izdavajući operativne zapovjedi, opt. Miloš Lončar je zapravo bio jedna od karika u lancu zapovjedanja navedenih napada, a to znači da je doprinosio (suuzrokovao) izvršenju zapovjedi "komande-štaba". Ne izdaje zapovjed za napad samo onaj koji određuje cilj napada, nego i onaj koji takvu zapovjed prenosi (zbog toga se jedino i može govoriti o tzv. liniji zapovjedanja, a to znači da se uvijek radi o zajedničkom djelovanju više osoba). Prema teoriji ekvivalencije (jednake vrijednosti svih uzroka) dovoljno je da je počiniteljeva radnja jedan od uzroka (uvjeta) ili suuzrok nastanka posljedice.

Iz navedenog proizlazi, da je postupanje opt. Miloša Lončara (u slučajevima kada je bio dežuran na paljbenom položaju), bilo je jedan od uvjeta da uopće dođe do napada na grad Osijek i navedena prigradska naselja, jer tek nakon što je opt. Miloš Lončar prenio naredbu, dakle, izdao operativnu zapovjed "komandiru odjeljenja" (kojeg je, što nije sporno, imao svaki top), ovaj "komandir odjeljenja" je mogao izdati zapovjed posadi topa, da se izvrši napad na grad Osijek i prigradska naselja Višnjevac i Josipovac. Dakle, postupanjem opt. Miloša Lončara, navedena zapovjed je došla do posada topova, koje su je u konačnici i izvršile, otvarajući vatru na grad Osijek i navedena prigradska naselja.

Nisu utvrđene činjenice, a u tom pravcu nisu ni išli navodi obrane opt. Miloša Lončara, iz kojih bi proizlazio neki od zakonskih razloga za isključenje protupravnosti njegovog postupanja u inkriminiranom vremenskom razdoblju. Opt. Milošu Lončaru bilo je zabranjeno prenositi, odnosno izdavati operativne naredbe za napad na grad Osijek i prigradska naselja Josipovac i Višnjevac (kao vojnoj osobi bilo mu je zabranjeno prenijeti, odnosno izdati operativnu naredbu koja sadrži počinjenje kaznenog djela).

Glede subjektivnog odnosa opt. Miloša Lončara prema učinjenom, njegova ubrojivost (mogućnost shvaćanja značenja počinjenog djela i upravljanja svojim postupcima) tempore criminis (vrijeme počinjenja djela) nije bila upitna.

Iz onog što je iskazao opt. Miloš Lončar (a i naprijed navedeni svjedoci), da su gledajući hrvatsku televiziju vidjeli da se teškim naoružanjem napada, razara, grad Osijek, kao zaključak proizlazi da je ovaj bio svjestan mogućnosti, da naredba "komande - štaba" po kojoj postupaju (koju prenosi), odnosno koju on operativno izdaje "komandirima" odjeljenja, a ovi posadama topova, znači otvaranje topničke vatre na grad Osijek i prigradska naselja Josipovac i Višnjevac. Kada je opt. Miloš Lončar unatoč ovakve svijesti, izdavao operativne zapovjedi da se otvara topnička vatra, onda je barem pristao na to da se naredba koju prenosi odnosno operativno izdaje, odnosi na napad na grad Osijek i navedena prigradska naselja (bilo ovako ili onako, konkretno bila ili ne topnička vatra usmjerena na grad Osijek ili navedena prigradska naselja, on hoće radnju - zapovjediti otvaranje topničke vatre). Kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva je namjerno kazneno djelo, a to znači da je dostatna i neizravna namjera (glede činjenice da se naredba odnosi na napad na naselje).

Nije sporna, također subjektivna činjenica, da je opt. Miloš Lončar bio svjestan protupravnosti učinjenog, da je zabranjeno napadati naselja (otvarati topničku vatru na ova).

S obzirom da je opt. Miloš Lončar skrivljenom i protupravnom radnjom ostvario biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, oglašen je i krivim za ovo kazneno djelo.

Nisu utvrđene činjenice iz kojih bi proizlazilo da je opt. Miloš Lončar znao da se naredba (zapovjed) odnosi na izvršenje napada na objekte posebno zaštićene

međunarodnim pravom, a samo u tom slučaju njegovo postupanje se moglo pravno označiti kao počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. i 2. OKZ RH (za koje kazneno djelo je ovaj i optužen). Već je navedeno da je utvrđeno da su tzv. koordinate dolazile iz glavnog zapovjedništva ("komande-štaba") koje je bilo smješteno u dvorcu, u Dardi, da računatelji nisu bili na paljbenom položaju i da na ovom nisu bili zemljovidl (karte), a nije sporno da opt. Miloš Lončar nije školovani topnik (nije završio vojnu akademiju).

Za napomenuti je da je činjenični opis djela, u izreci, usklađen s utvrđenim činjeničnim stanjem, pri čemu su izostavljene (u odnosu na činjenični opis djela u optužnici) činjenice koje ne spadaju u bitna obilježja navedenog kaznenog djela (ratnog zločina protiv civilnog stanovništva) odnosno nisu od utjecaja na njegovu pravnu kvalifikaciju.

Odlučujući o kazni za počinjeno kazneno djelo, opt. Milošu Lončaru kao olakotne okolnosti su uzete da je kazneno djelo počinjeno u izvršavanju naredbi "komande - štaba", s neizravnom namjerom (da se dakle, radi o lakšem stupnju krivnje), obiteljske prilike (otac je dvoje maloljetne djece, koju sam uzdržava jer mu je supruga umrla) i njegovu dosadašnju neosudivost. Kao otegotne okolnosti uzete su mu je što ga je na počinjenje djela motiviralo, a što je notorno, zauzimanje dijela teritorija Republike Hrvatske i njegovo priključenje tzv. Velikoj Srbiji i da je u gradu Osijeku i navedenim prigradskim naseljima smrtno stradao ili teško tjelesno ozlijeđen velik broj civilnih osoba, da su uništeni ili oštećeni stambeni i drugi objekti, te je nastala materijalna šteta velikih razmjera.

Opt. Milošu Lončaru za počinjeno kazneno djelo, kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina izrečena je temeljem čl. 120. st. 1. OKZ RH (u granicama Zakonom propisanog minimuma i maksimuma kazne za to djelo).

Ovaj sud naime, smatra da će se u odnosu na konkretnu osobu opt. Miloša Lončara, izricanjem mu za počinjeno kazneno djelo kazne zatvora u trajanju od 10 (deset) godina u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja iz čl. 31. OKZ RH (odgojni utjecaj na optuženika i na druge da ne čine kaznena djela, tzv. specijalna i generalna prevencija kaznenih djela), a u okviru opće svrhe izricanja kaznenopravnih sankcija iz čl. 4. st. 2. OKZRH.

Temeljem čl. 45. st. 1. OKZ RH, opt. Milošu Lončaru vrijeme provedeno u pritvoru od 20. rujna 2001. g., pa nadalje, uračunato je u izrečenu kaznu zatvora.

Temeljem čl. 122. st. 4. ZKP opt. Miloš Lončar je djelomično oslobođen dužnosti da naknadi troškove kaznenog postupka, pa je temeljem čl. 122. st. 1. u svezi s čl. 119. st. 2. toč. 1. i 6. ZKP dužan platiti za svjedoke 100,00 kn, za vještaka 300,00 kn i paušalnu svotu u iznosu od 500,00 kn (kod određivanja paušalne svote sud je imao u vidu imovinske prilike optuženika te duljinu trajanja i složenost postupka). Sud naime, smatra da bi naknadom troškova preko navedenih iznosa bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje samog optuženika kao i osoba koje je po zakonu dužan uzdržavati (maloljetne djece).

Temeljem čl. 124. st. 1. ZKP odlučeno je da nagrada i nužni izdaci postavljenog branitelja padaju na teret proračunskih sredstava suda (naknadom ovih troškova bilo bi dovedeno u pitanje njegovo uzdržavanje kao i uzdržavanje djece).

U Osijeku 12. lipnja 2002.g.

ZAPISNIČAR
Draženka Miljuš.v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Dragan Poljak.v.r.

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude stranke i branitelj imaju pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 4 (četiri) primjerka, putem ovog suda, Vrhovnom sudu RH u Zagrebu.

DNA:

1. ŽDO u Osijeku, na br. K-DO.83/2001.,
2. opt. Miloš Lončar, Zatvor u Osijeku,
3. branitelj, Stevan Doboš, odv. iz Osijeka

za točnost otpisivanja - ovlašten službenik:
Mirjana Delalić